

ogfaa stille sig meget forskjelligt; den Mand, der kan see sin Ryst ødelagt, dersom man tillader at grave Sand og Gruns paa en fem Fods Dybde, fordi man kommer ham lige ind paa Livet paa nogle faa Alen, er meget forskjellig situeret fra den, der har en Sandgrund, der maaskee gaaer en 2000 Alen ud; thi man skulde dog vel nok kunne tillade at grave Sand og Gruns i en Distance af 2000 Alen fra Rysten, uden at det kunde skade ham. Naar et æret Medlem fra Kjøbenhavn (Scherfig) har anført som Grund til at komme til en Lovbestemmelse som den foreliggende, at et ungt Menneſke paa en 11 à 12 Aar var nærvæd at drukne, fordi der var gravet Sand og Gruns, som han ikke vidste af, saa veed jeg intet bedre Raad at give, end at man lader dette unge Menneſke lære at svømme; lad ham gymnastisk uddanne sig. Det synes at være en ganske simpel Forventning, man kan gjøre sig, med Hensyn til Rystbeboerne, at alle Dreng, ja, jeg kan gjerne sige Pigerne med, kunne svømme; man vil dog neppe være istand til trods noget Lovforslag at see unge Menneſker beskyttede for at komme i Huller. Det synes mig at være klart, at dersom en Mand finder, at hans Ryst udsættes for Bestadigelse, paa Grund af at man tager Leer, Gruns eller Sand saa nær ved hans Ryst, at han derved virkelig kan lide Tab — jeg kjender Rysteiere, som virkelig ere udsatte for Tab ved at man gaaer dem saa nær paa Livet ved disse Arbejder — saa maa han henvende sig til Dvirgheden, der paa Statens Vegne som Eier af Havet maa foretage saadanne Skridt, at hans Eiendom paa Landet ikke lider Skade ved Brugen af den Ret, som Staten nu engang har indrømmet alle Folk til at søge Erhverv paa Havet. Ethvert saadant Tilfælde maa efter min Mening bedømmes for sig selv, thi det er her umuligt ved Lovgivningen at foretage noget, der kan være billigt paa den ene Side og

beskyttende paa den anden. Saasnart man har faaet Dvirghedens Hjælp til at beskytte sin Eiendom, saa kan man sætte Mærker, Bøier, Tønder, Bager, eller hvad man vil, og sige: Indenfor denne Linie maa I ikke komme og grave Sand, Leer og Gruns, fordi det skader min Eiendom, men udenfor denne Linie kunne I udøve denne Ret, der fra Statens Side er tilladt; uden en saadan Forholdsregel vil der ikke paa en billig Maade kunne ydes Nogen Hjælp. Jeg maa derfor aldeles fraraabe at gaae ind paa dette Lovforslag i dets nuværende Skikkelse; det skulde fornøje mig, om det var muligt at omdanne det, saa at det kunde blive brugbart, men derom nærer jeg den allerførste Tvivl. Jeg gjentager, at man ikke noget Dieblif maa see bort fra, at Havet er Statens Eiendom til Brug og Nytte for alle Underfaatter, som Staten tillader derpaa at færdes. Med al Respekt for den Ret, der kan være for alle Rystbeboere, skal man ikke begaae en Uretfærdighed for at give dem en Beskyttelse, der i det Hele vil være mere indbildt end virkelig.

Scherfig: Med Hensyn til hvad den ærede sidste Taler yttrede, skal jeg tillade mig nogle faa Bemærkninger. Han anførte saaledes, at det var bedst at lade den omtalte Dreng lære at svømme, men det er i alt Fald ikke ret godt at lære et dødt Menneſke at svømme, og jeg gjorde udtrykkelig opmærksom paa, at det unge Menneſke druknede. Iøvrigt skal jeg tilføje, at selv om den ærede Rigsbogsmand kunde svømme nok saa godt, vilde det dog være muligt, at han kunde drukne i disse Huller; de tilskyldes nemlig først med lidt Tang og lidt Sand, der efterhaanden bliver til et tykkere og tykkere Morads, og jeg tør paastaae, at selv de, der godt kunde svømme, maae alligevel blive siddende fast i disse Huller.